

שְׁפִילָה לְהַמְיָה

י מרחשון התשפ"ג
מפטיירין לְפִי תֵאמֵר יַעֲקֹב
(ישעיה מ, כז)

פְּרִשְׁתָּ לָךְ - לָךְ

סיפור לשבת

"וְאַתְּ הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּזוֹרְךָ" (יב, ט)

מעשה בכחור מתחזק שאחו בשלבים הראשונים של חזרתו בתשובה. הוא הגיע אל הגאון רבי בן ציון אבא שאול זכר צדיק לברכה והתלונן בפניו: "רבי, קשה לי לקיים תרי"ג מצוות, זה יותר מדאי בשבילי"...! אמר לו רבי בן ציון: "לו יהי כדבריך, כמה מצוות אתה רוצה להוריד ממך, חצי? שני שלישי? תפס הלה את המרובה: "שני שלישי". "מוסכם"! השיב לו רבי בן ציון להפתעתו. "כמה הם שלישי מתרי"ג?" חישוב הלה וענה: "מאתים וארבע" "ואותן הנך מקבל ברצון?" "אין לי כל בעיה עם מספר זה" - השיב. "ובכן" - המשיך רבי בן ציון להפתיעו - "החפץ חיים מנה את המצוות הנהוגות בזמן הזה, והן מאתים ששים ושבע. האם אתה כהן?" "לא", השיב. "א"כ ירדו לך עוד שלושים וכמה מצוות. האם אתה נזיר?" "לא" השיב הלה.

סיכם רבי בן ציון: "באיסורי עריות קרובות אין לך בעיה. ירדו עוד כשלושים. לא לעשות עבודה זרה, לא להשתחות לה, לא להקים מצבה, לא לנחש, לא לעשות מעשה אוב וידעוני, לא להתנבאות לשקר... להמשיך? עוד מגיע לי עודף..."

{ רבינו האור לציון }

הצדיק רבי אליהו ראטה זכר צדיק לברכה נטל על עצמו חלק בהצלחת הדור הצעיר מהתדרדרות מוחלטת. אחת מעצותיו המקוריות והמחוכמות לקרב תלמידים לתורה לבל ידח ממנו נידח, היתה לפתוח בשיחה רצינית עם בחור סורר על מצבו של בחור סורר אחר...

הוא תיאר בפני הבחור בצבעים חיים כיצד יראה הבחור השני אם יעזוב חלילה מקור מים חיים, כמה דורות ילכו לאיבוד על ידי קלות דעתו של הצעיר, ושצריך לשים עליו עין פקוחה שלא יעזוב ח"ו את דרך התורה. הוא המשיך ליעץ לו איך לדבר עם הבחור הזקוק לחיזוק, וביקש ממנו בתחנונים: "הבה נפעל בכוחות משותפים להציל דורות רבים מאבדון, ובוזה יהיה לזכות עולם עבור שנינו..."

כמובן שהגישה המחוכמת הזו השפיעה מאד, ובו זמנית ניצל גם הבחור הראשון "המציל", שלמעשה עיקר כוונתו של רבי אליהו היתה אליו.

{ ונכתב בספר }

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם

פרק ב' וְהָאֵר עֵינֵינוּ

ומוקא הרבה בספרים הקדושים (מדרש האתמרי עמוד שז, דבש השדה אות קעג ועוד הרבה), שבשמיירת עיניו של האדם תלויה כל הצלחתו של האדם וצללתו בתורה, הן בהבנת הדברים והן בזכרון הלימוד וכיו', והן בהרגשת מתיקות וערכות התורה הקדושה.

ומשום כך, תמיד כפאשר תקנו תו"ל להתפלל על ההצלחה בלימוד התורה הקדושה, הם מזכירים את העינים, הן בכרפת "אֲהַבֵת עוֹלָם" אומרים "וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ", ולא וְהָאֵר "לְבַנּוּ" בתורתך, וכן בתיהלים מבקש דוד המלך: "גַּל עֵינַי וְאִבִּישָׁה נַפְלְאוֹת בְּתוֹרָתְךָ", כך גם בזהר הקדוש נאמר פעמים רבות הלשון "תָּא תו"ל". וכל זאת משום שכל הצלחתו וצללתו של האדם בתורה, וכן גם כל הבנתו של האדם בפנימיות התורה, תלויה ועומדת בקדשת עיניו של האדם אשר על ידה הוא זוכה שהשם יאיר את עיניו בתורה הקדושה.

ומוקא מהקדמונים (שו"ת גינת ורדים א"ח כלל ב סימן טו), שזה אחת הסבות שהתלכה נפקקה תמיד בשלחן ערוך, בדיני ממנוות הקדמונים, תמיד כמו רב, כמו שכתבו תו"ל (בכורות מט), וזאת מפני שהתנהגותו הקדושה של רב היתה שלא להוציא את עיניו מארבע אמותיו, ועל ידי כך זכה לכוון תמיד לאמתה של תורה.

ומספרים תו"ל (בכורות יז), שבפאשר היו נפרדים החקמים האחד מרעהו, היו מקרבים איש את רעהו: עפעפיך יישירו נגדך ועיניך יאירו במאור תורה. ופרש בעל ה"שקט מוסר" זיע"א (מדרש האתמרי עמוד שיז), שהם התפגנו לומר בכך. שעל ידי שתשמר את עיניך מלהביט בכל דבר רע, תזכה שעיניך יאירו במאור התורה, פי העוונות הם מסף המבדיל להבין את התורה, ועל ידי שעפעפיך יישירו נגדך, תזכה שעיניך יאירו במאור התורה, ותזכה להבין את כל התורה הקדושה.

וכן אמרו הרבה צדיקים (שפע חיים פ' בא תשמ"א, טהרת ישראל שער הטהרה אות פא ועוד הרבה), שכל הזכרון בתורה תלוי בשמיירת העינים, והוסיפו שרמז לכך יש בסמיכות הפסוקים (דברים לו לט-מ) - "וְלֹא תתורו אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם - לְמַעַן תִּזְכְּרוּ", ובכך מרמז שכל זכרון האדם בתורה תלוי ועומד בשמיירת עיניו בקדשה וטהרה כראוי.

וכן כתב ב"לקוטי מוהר"ן" (לו), שעי' גימטריא שבעים, וזאת לרמז שכל השומר עיניו בקדשה, יזכה להשיג את כל השבועים פנים אשר יש בתורה.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
18:03	17:23	16:12	ירושלים
18:00	17:25	16:28	תל אביב
18:00	17:23	16:19	חיפה
18:03	17:26	16:30	באר שבע

הבן איש חי

שאלה: אם לא היה לו טלית ללבוש ורק היו תפילין מזומנים בידו דק"ל שמניח התפילין אפילו בלא טלית, אם אחר שהניח התפילין הביאו לו טלית אי סגי להתעטף בטלית בעוד שהתפילין עליו, או"ד יסיר התפילין וילבש הטלית ואח"כ יחזור ויניח התפילין כדי שיהיה כסדרן, מאחר שצריך לכתחילה להקדים הטלית לתפילין וכנ"ל בש"ע או"ח סי' כ"ה. גם עוד נסתפקנו כיצא בזה בדין התפילין, דק"ל צריך ללבוש של יד קודם של ראש, וגם ק"ל אם לא היה לו תפילין של יד רק של ראש יניח של ראש לבדו ויברך עליהם, הנה אם אח"כ הביאו לו של יד, אם צריך להסיר של ראש וילבש של יד ואח"כ יניח של ראש, או"ד סגי ללבוש של יד בעוד של ראש מונח עליו. יורנו המורה לצדקה ושכמ"ה.

תשובה: [המשך משובע שעבר]

וכל זה אני אומר על פי הפשט. אך לפי סודן של דברים נראה דגם בזה הנידון שלבש תפילין של ראש תחילה, דאח"כ אחר שהביאו לו של יד יחלוץ של ראש וילבש של יד ואחריו של ראש כסדר הראוי, מפני כי לפי הסוד אמר רבינו האר"י זיע"א טעם נכון למה שצריך להקדים תפילין של יד קודם של ראש, ולפ"ז נראה שגם בנידון זה כאשר הביאו לו תפילין של יד יחלוץ של ראש וילבשם אז כפי הסדר הנכון ע"פ התיקון וכניסת האורות הנעשה למעלה.

תשובה:

ודע, דבנידון הא' של הטלית, שאמרנו שמצוה מן המובחר לפשוט התפילין כדי שילבש הטלית והתפילין כסדר, לאו מבעיא היכא דאין עליו טלית קטן, אלא אפילו אם היה עליו טלית קטן כאשר לבש התפילין, עכ"ל כה יעשה כאשר אמרנו, יען כי קדימת הטלית לתפילין היא גם היכא דיש עליו טלית קטן. וכן כתוב בדברי רבינו מהרח"ו ז"ל בפירוש וז"ל: ולהיות כי הציציות הם ממוחזין דקטנות אשר קדמו אל המוחזין דגדלות, לכן צריך להקדים ולהניח הציצית קודם התפילין, ואפילו הטלית הגדול של העיטוף לסיבה הנז', הפך סברת קצת המקובלים המניחים התפילין קודם הציצית הגדול אחר שהניחו ציצית קטן, ומכ"ש שאין לעשות כדברי האחרים האומרים שהתפילין קודמים לכל בחיי הציצית. ומי שיעיין בס' הזוהר ימצא האמת כדברינו, עכ"ל ז"ל, ע"ש, ותו לא מידי והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי, כ"ד הקטן יחזקאל כחלי נר"ו.

שאלה: ראוהו נאבד טלית קטן שלו בערב יום טוב

ואין לו אחר, גם א"א לו ליקח אחר קודם יום טוב אפילו בתורת שאלה, ורק נמצא אחר טלית של יד קטן שהוא מצויין כהלכתו, ורק הטלית קטן הרבה שאין בו שיעור הראוי לטלית קטן אפילו לסברת המקילים. אם טוב שילבוש טלית זה ביום טוב בלא ברכה עד שיעשה אחר יום טוב טלית כשר, או"ד כיון דאין בו שיעור אין בו מצוה, ולמאי יצטרך ללבוש? יורינו המורה לצדקה ושכמ"ה.

{שורת תורה לשמה}

ספר הרידים

פרק טא

ביאור המשנה כל העושה מצוה אחת מטיבין לו [המשך]

וְנִרְאָה שְׂזָה נְמִי דַעַת הַרְמַב"ם ז"ל, שְׂאָף עַל פִּי שְׂכַתְבַּת בְּסוֹף מִסְכַּת מְכוֹת עַל מִשְׁנַת רַבִּי חֲנַנְיָא בֶן עֲקִישָׁי אֹמֵר רַצָּה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְפִיכֶן הַרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שְׂאִי אֶפְשֶׁר שְׂאֵל תִּחְשַׁק נַפְשׁוֹ בְּאַחַת מִכָּלן לַעֲשׂוֹתָהּ בְּשִׁלְמוֹתָהּ כִּתְּקָנָהּ וּבָהּ יִזְכֶּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, אֵינן פְּנִינַת הָרַב דְּבִמְצוֹנָה אַחַת לְבִדְדָה יִזְכֶּה, שְׂתִּירֵי הוּא עֲצִמּוֹ בְּסוֹף פְּרָק קָמָא דְקִדּוּשִׁין עַל הַמְשָׁנָה שְׂפִתְבְּנֵי כָל הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת מְטִיבִין לוֹ פֶּרֶשׁ בֵּה הָרַב מֵהַפֶּרֶשׁ הַבְּבִלִי בְּפִירוּשׁ דְּמִצְוָה אַחַת תִּתְּרָה עַל זְבִיתוֹתֵי קְאָמֵר, וְגַם אִם נֹאמֵר שְׂדַעַת הָרַב שְׂתִירוּשְׁלֵמִי חוֹלֵק עַל הַבְּבִלִי בְּמֵה שְׂכַתְבַּת שְׂיַחַד לוֹ מִצְוָה אַחַת וְלֹא עֶבֶר עֲלֶיהָ כָּל יְמֵיו, בְּמִצְוָה אַחַת לְבִדְדָה קְאָמֵר, וְהוּא פְּרוּשׁ שְׂלִישִׁי עַל הַשְּׂנַיִם שְׂכַתְבְּנֵי לְמַעַלָּה, אִם כֵּן תִּקְשֶׁה דִּידֵיהָ אֲדִידֵיהָ, לְמֵה לֹא פֶּרֶשׁ בְּסוֹף פְּרָק קָמָא דְקִדּוּשִׁין כָּל הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת מְטִיבִין לוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ כֵּינֵן שְׂהוּא סְבוּר שְׂזָה הָאָמֵת, וְהוּא מֵה שְׂכַתְבַּת בְּסוֹף מְכוֹת, אֲלֵא וְדַאי הוֹכִיחַ תַּחְלָתוֹ עַל סוֹפּוֹ שְׂמַמָּה שְׂפִרְשׁ דְּמִצְוָה אַחַת תִּתְּרָה עַל זְבִיתוֹתֵי קְאָמֵר וּבִזְהָ דְיִקְא הוּא שְׂזוֹכָה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, מְנִיָּה גְלַמְד דְּמֵה שְׂכַתְבַּת בְּסוֹף מְכוֹת דְּבִמְצוֹנָה אַחַת בְּשִׁלְמוֹתָהּ יִזְכֶּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא הִכִּי קְאָמֵר וְדַאי עַל יְדֵי אוֹתָהּ מִצְוָה יִתְחַבֵּק בְּשִׂאָר מִצְוֹת וְיִזְכֶּה רַבּוֹ זְכוּיוֹת, וְאֲוָדָא לְטַעֲמִיהָ שְׂהוּא סְבוּר עַל דְּרָךְ זֶה בְּעִבְרָה דְמוּמֵר לְעִבְרָה אַחַת מוּמֵר לְכָל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, דְּמִסְתְּמָא כֵּינֵן שְׂפִשְׁעָה בֵּה כָּל כֶּף גַּם בְּשִׂאָר הַמִּצְוֹת יִזְכֶּה פּוֹשְׁעַ פְּדָכְתָב רַבְּנֵי נְסִים בְּרִישׁ מִסְכַּת חוֹלִין, אֲכַל וְדַאי אֵינן שְׂלְמוֹת הָאָדָם אֲלֵא בְּתַרְיָג מִצְוֹת שְׂנִתְּנֵי לוֹ לְמַשָּׁה בְּסִינֵי רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֶׂה וְשִׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּמִנְיָן רַמ"ח אֲבָרָיו וְשִׁס"ה גִּידָיו שְׂל אָדָם.

ספר חסידים

סימן י"ט

עשרים וארבעה דברים מעכבים את התשובה ואלו הן. רכילות. לשון הרע. בעל חימה. בעל מחשבה רעה. המתחבר לרשעים. הרגיל בסעודה שאינה מספקת לבעליה. המסתכל בעריות. החולק עם גנב. האומר אחטא ואשוב עון זה. והאומר אחטא ויה"כ מכפר. המבזה את רבותיו. המקלל את הרבים. ובכלל עון זה המונע את הרבים מלעשות מצוה. והמטה את חבירו מדבר מצוה לדבר עבירה. והמשתמש בעבוסו של עני. והמקבל שוחד להטות דין. והמוצא אבידה ואינו מכריז עליה עד שיחזירנה לבעלים. והרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו מוחה בידו. והאוכל שוד עניים ואלמנות. הפורש עצמו מן הצבור. העובר על דברי חכמים. והמתכבד בקלוגו של חבירו. החושד בכשרים. והשונא התוכחה. המלעיג על המצות. כל אלו עשרים וארבעה דברים מעכבים את התשובה. אין מונעים את התשובה אלא אם כן עשה מהן תשובה הרי הוא בעל תשובה ויש לו חלק לעולם הבא. ואלה הדברים הם מתחלקים בעניינם כי אינם כולם שווים בעונש ובענין התשובה. מהם דברים נועלין דרכי התשובה בפני עושיהן הפורש מדרכי צבור שבזמן שיעשו תשובה לא יהיה עמהן ולא יזכה עמהם בזכות שהם עושים והחולק על דברי חכמים לפי שמחלוקת גורם לו לפרוש מהם ואינו יודע את החשובה והמבזה את רבותיו לפי שדבר זה גורם לו לדחפו ולטורדו מן העולם ובזמן שיטירד לא ימצא מלמד מורה לו האמת והמלעיג על המצות שכיון שהן נבזות בעיניו לא יהיה עוד לעולם רודף אחריהם ולא יחבבם ולא יעשה אותם. והשונא את התוכחה כי אחרי אשר ישנא המוכיחו לעולם לא ימצא מוכיח מדרכו בדרך טובה והתוכחות גורמים את התשובה שבזמן שמודיעים לו לאדם חטאו ומכילים אותו אז הוא מתחם על דעתו וחוזר בתשובה. וכן מצינו במשה כאשר היה מוכיח את ישראל היה מזכיר להם עונותיהם ממרים היתם כדי להשיבם. וכל הנביאים הוכיחו את ישראל לפיכך צריך להעמיד בכל קהילות ישראל בכל קהל וקהל איש זקן וחכם הירא ה' מנעוריו ואהוב לבני עירו להוכיח אותם ולהשיבם בתשובה וזה שונא התוכחה ואינו שומע לדבריו. לפיכך יעמוד בחטאותיו שהם בעיניו טובים. ויש מהן דברים שהם עון גדול והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיקו לעשות תשובה לפי גודל חטאו אלו הן המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה.

חידושים לפרשה

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמְכֹלְדָן וּמְבִית אֲבִיךָ אֶל הָעָרַץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ (יב, א)
 (תשע"ד) איתא במדרש רבה (לט, ז): ...אמר רבי יצחק: ...לפי שנהיה אברהם אבינו מיוחד ואומר: אצא, ויהיו מחללין בי שם שמאים, ואומרים: הניח אביו והלך לו לעת זקנתו. אמר ליה הקדוש ברוך הוא: לך אני פושרך מפבור אב ואם, ואין אני פוטר לאחר מפבור אב ואם, ולא עוד אלא שאני מקדים מיתתו ליציאתך: בתחלה יצאת תרח בןך, ואחר כך יאמר ה' אל אברהם. עכ"ל, עיין שם. כלומר: אף על פי שתרח חי עוד 65 שנה אחרי עזיבת אברהם, כיסה הקב"ה על עזיבת אביו בעודו חי, וכתב בתורה תחלה על מיתת תרח, ורק אחר כך על עזיבת אברהם, כך שהקורא הפשוט מבין שהאב מת תחילה, ואחר כך עזב הבן. ורק מי שמחשב שנות האנשים המנויים בתורה, מגיע למסקנה שאברהם עזב בחיי אביו. הרי שלפי המדרש אמר לו הקב"ה: "לך", אך פעולה שכזאת, לעזוב מקום מגוריו ולוותר על מצות כבוד אב ואם, זה רק "לך". ונ"ל בס"ד שזה רמז בכתוב, שכן "לך" בגימטריא "אב ואם", כלומר לך לארץ כנען למרות שאתה עוזב את אביך ואמך ומבטל כבוד אב ואם. [תורת מאיר! הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א]

וְאֶתְנֶה כְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וְאֶתְנֶה אוֹתְךָ בְּמֵאֵד קֵאֵד (יז, ב)

נראה לרמזו בס"ד, כי הנה אותיות מאד במילואם, שזה הוא המאד שלהם, הנה המלוי עצמו עולה אלף ותת"ס, כי הפ"ה דמנצפ"ך היא בת"ת, ומים דמנצפ"ך היא בת"ת, הרי מים אלף דלת המלוי לבד שהוא המאד של אותיות מאד, עולה אלף תת"ס, והוא במספר שמונים פעמים שם אל שעולה אלף תת"ס. וידוע ששם אל הוא בחסד, שזכה אליו אברהם אע"ה ואחוז בו, ולכן כתבו המפרשים הטעם שנקרא אברהם, וכל הקוראו אברם עובר בעשה, כי אברהם הוא מספר שמונה פעמים אל, שהוא סוד החסד שאחוז בו אברהם אע"ה. והנה הברית הוא היסוד שנקרא ברית, נגמר ונתקן ונגלה ונשלם ע"י אברהם אע"ה, וכמ"ש רבינו האר"י זיע"א בסוד שם אברהם, שהוא אותיות אב"ר מ"ה, שעל ידו נשלם ונולד היסוד הנקרא אב"ר מ"ה. והנה ידוע כי במלוי היסוד נגלו החסדים. גם ידוע משיר השירים הנה מטתו שלשלה ששים גבורים סביב לה, ומתוק הגבורות הוא בחסד, שהם סוד שם אל שהוא סוד. וא"כ ששים גבורים יתמתקו בששים פעמים אל שהוא סוד החסד. והנה ששים פעמים אל עולה ג"י אלף תת"ס, והוא המספר הרמז במלוי של מאד, שהוא מאד של אותיות מאד, וז"ש ואתנה בריתי ביני וביניך, שבוה יהיו נגלים החסדים, וארבה אותך במאד מאד, ר"ל בהארת ששים פעמים אל הרמזה במאד של אותיות מאד, ר"ל במלוי שלהם, ודוק. אל שדי יהיה בעזרתני וישמרני ויעזרני אכ"ר.

וַיִּבֶל לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אֲבְרָהָם (יז, כב)

מקשים, הלא בכמה מקומות דבר אלהים עם אברהם ולא אמר כן. ונראה לפרש מהקדים מ"ש הגאון חיד"א במדבר קדמות דף צ"ג בשם הרב צמח דוד ז"ל, כי מצות המילה היא לאמת בה אחדותו יתברך, ולכן שם אלהים יש בו אותיות מילה והאלף להורות על אחדותו יתברך ע"ש. נמצא שם אלהים מתעלה ומשתלם ע"י מצות המילה, כי הוא מורה על אחדותו ית' הנגלית ע"י המילה. והנה עתה הדבור עם אברהם אע"ה היה על מצות המילה שצוהו בזה וקבל עליו לעשות המצוה, ומאו שצוהו וקבל נתעלה שם אלהים, שכבר נתקיימה המצוה במחשבה וברבוי. וז"ש ויכל לדבר אתו אז ויעל אלהים מעל אברהם, שנתעלה ונשלם שם אלהים שהוא המורה על אחדותו יתברך ונגלית ע"י המילה שקבל עליו אברהם אע"ה. ולכן כתיב והאלהים נסה את אברהם, שע"י אברהם שקבל עליו מצות המילה נתרום שם אלהים ונתעלה, ודוק.

נצור לשונך מרע

הלכות רבילות | כלל ג סעיף א [המשך]

היוצא מכל מה שכתבנו ורבילות אסור אפילו על דבר אמת ובפניו כמו שביררנו דבר זה מכמה מקומות מהש"ס והרמב"ם, וכן הסמ"ג העתיק ג"כ דברי הרמב"ם, וכן דעת התוספות ג"כ לאסור ברכילות אפילו על דבר אמת והיה אומרה בפניו וכמ"ש לעיל בחלק א' בכלל ב' הנ"ל, דדבר פשוט הוא להמציין דבריהם דאין חלוק בין אם אומרה שלא בפניו והוא משער שהיה אומרה בפניו, או בפניו ממש, בכל גוני אסור. וכן מוכח בר"י בשערי תשובה במאמר רכח דאסור בכל גוני לומר לש"ה ורבילות, ולכן הוא מוכרח להעמיד דברי ר' יוסי באופן המבאר שם, ופ"צ כהבתי בפנים כל הסעיף א'. (באר מים חיים)

הגהה: וצ"ע על הכ"מ מירושלמי זה, דמשמע ממנו דדברי הרמב"ם ג' לש"ה"ר הורגתן אלש"ה"ר לבד קאי. אם לא שנדחוק דנות הכ"מ רק לתרין דברי הרמב"ם. כמה שסבר דלא כהראב"ד, דמימרא זו ארכילות לבד קאי, אלא אלש"ה"ר ג"כ קאי. דלא מיסתבר שיאמרו חז"ל לש"ה"ר וכונתם תהיה ארכילות דוקא, ולהדין שלנו אין שייך דברי הכ"מ, דגם הוא יודה דדין זה ארכילות גם כן קאי, כמו שהוכחתי לעיל בחלק א' מדברי הכ"מ גופא דהלכות הרמב"ם שפ"ז זה סובכות על שניהן.

ועל זה נוכל לאמר אמנם לא תלך רכיל בעמך אבל לא תעמד על דם רעך, ומצוה רבה היא לומר לדוד כד"י שישמור את עצמו בזה, וכן עשו אח"כ כמה פעמים בענין זה וכמו דכתיב והפרת לי את עצת אחיתופל וכו' וכו"ג. ואם שקר דבר עליו ציבא, בדואי בכל גוונא אסור ורכיל מקרי, כמו שהוכחנו לעיל בחלק א' בכלל ב' בבמ"ח בסקא מכתובות (מו עא), ואי היכי מצוי ליה ר' יוסי מענין ציבא לעלמא דרבר אמת, כיון דעל כרחק מוכרחין אנו לומר דבענין ציבא בכל גוני אסור. (הגהה)

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזות
 "בצדקה תמונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלפלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה ליוולדת ולתענוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

חיוזק אמונה וביטחון

חיוזק במצות: שמירת שבת, טהרת מטפחה וכו'

הקב"ה כשברא את העולם הייתה לו כוונה בעולם, בשביל מה הוא ברא אדם? לתכלית מסוימת. ואם האדם לא עושה מה שרצה הבורא אז בשביל מה הוא נברא? אם אני עושה מכונית ובסוף המכונית הזאת לא מסוגלת לנסוע חבל שעשיתי אותה. אם הבורא עשה אדם והאדם הזה לא מתפקד כאדם אלא כבהמה, חבל שעשה אותו. לכן אמרו חכמים "טוב לו שלא נברא" היה יותר טוב שלא נברא בעולם כי עוד יצטרך לקבל עונש על זה. ורבותי אני מתייחס פה אל הציבור כאל מאמינים בני מאמינים. ואנחנו לא עושים. כל אחד פה האבא שלו או הסבא שלו דתי, קורה שלא מבינים מה עושים. זאת הבחינה רבותי אם אנחנו נבדוק באמת איפה אנחנו נמצאים, טעות אחת, נמצאים בפאטה מורגנה, דמיון בכלל.. לא במציאות, תלושים, אין זמן לעמוד ולחשוב. ואני יכול להוסיף כהנה וכהנה מהמציאות של מה שמתרחש. ואני יכול להביא לכם מצוות שזה העבירות הכי גמורות אנשים עוברים עליהם כאילו שום דבר. דיני יחוד - זה לנטורי קרתא לא אצלנו אין בשו"ע, תלשו את הדפים, זה לא כתוב, מחוק, כלום. ואם נתחיל לעבור על שולחן ערוך...הו... צריך להתחיל מהתחלה ממש מהיסוד. לא יודעים את החיוזק וחושבים שכבר אנחנו בסדר. חייב להיות שינוי, חייב להיות שינוי. לקום, לבדוק בציציות, לא להסתכל על ההמון, משום שההמון טועה, דבר ידוע. מופצות דעות כוזבות דרך הצינורות של הקומוניקציה כן, התקשורת, טלוויזיה, עיתון, רדיו שטיפת מוח מהבוקר עד הערב. עושים תדמית שלילית לדתי אז אני לא רוצה להצטייר כמו השחורים אז אני אהיה באמצע, כי אני לא רוצה גם להיות חילוני, אז אני מזרחניק, אני באמצע, אין באמצע. אתה יכול להיות באמצע מבחינת דעות כמו שאומר הרמב"ם: ממוצע זה החכם, לפנים משורת הדין זה חסיד, זה בדעות לא כעסן ולא בארד באמצע, ממוזג. אבל לא בתורה, בהלכות- זה אין אמצע, המינימום זה המקסימום, חייבים לעשות את כל שולחן ערוך. זה אורחות חיים עפ"י הוראה של הקב"ה אין יהודי צריך להתנהג, זה לא מותרות, זה לא אם רוצים, זה לא כי אין לי זמן. כך ורק כך אתה יכול להיות אסור לך אחרת, בזה אתה יהודי. אח"כ אתה רוצה עניינים של מידות, עניינים של פרישות זה כבר משהו אחר. קודם כל ה - א' - ב'. לא יודעים. חייב להיות שינוי. חס ושלום שיגיע האדם לעולם העליון יחשוב שמובטח

לו גן עדן, בכלל לא, תחילת דינו של האדם קבעת עיתים לתורה? כל אחד יש לו קביעות עיתים לתורה פה? זמן שלא עובר אותו. זה תחילת דינו אם לא קבעת עיתים לתורה - הוא ישר טס לגיהנום כי ודאי שכל המצוות שעשה לא עשה כראוי, אנשים חושבים שלהניח תפילין זה דבר פשוט? אם לא שמת אותם במקום הנכון וירדו לך קצת על המצח לא הנחת תפילין. שאלה מהקהל (לא שומעים אותה) הרב שואל: מה כתוב בהלכה איפה? צריך נגד הלב, גם פה צריך נגד הלב. כל אחד צריך לדעת מה אמרה ההלכה, צריך לדעת, צריך ללמוד, צריך לדעת את המיקום. איך מברך? מתי מברך? לפני שקושר, אחרי שקושר, זה הלכות. ככה כתוב על תפילין, זה לא בצ"ק שמים. הקשר איפה יהיה, אם הוא סטה מה הדין. דינים, ציצית, מה איתה רק מברכים וזהו? מה הדינים שלה? וככה על כל מצווה ומצווה. נטילת ידיים רק בנטלן אנשים נוטלים ידיים רק בנטלן? תגיד תודה אם נוטלים. לפעמים לוקחים נייר, בדרך. ויודעים שלא צריך שהיד תהיה רטובה שאם היא רטובה כאילו לא נטל ידיים? זה כתוב. וצריך להתכוון שמצוות צריכות כוונה ועוד ועוד ועוד, איפה זה מאיפה מביא את זה? זה שולחן ערוך. זה שלכם ושלי אותו דבר. אדם חושב שאם שוטף ידיים זה לא ניקיון? זה טהרה. צריך לדעת. זה לא פשוט. שמירת טהרה עם אישה מה הדינים מאלף ועד תו. אם לא שומר מרחק בשבעה נקיים - כרת, לא יגמרו חצי ימיהם או זרעם נכרת חס ושלום, מה זה צחוק? זה בחיינו. דיני שבת - אדם מדליק אור בשבת חושב שזה כלום שום דבר, זה סקילה, תאונת דרכים. אף על פי שסנהדרין בטלה ארבע מיתות בית דין לא בטלו. איך היום? היום ארבע מיתות מן השמיים. אדם מתחייב סקילה, או נופל מראש הגג, או חיה דורסתו. היום לא חיה דורסת, היום מכונית דורסת. זה על הדלקת אור אחת במזיד. הוא יודע שאסור והוא מדליק, שום דבר מה זה אור, זה לא עבודה קשה. "ולא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" זה 12 פעמים מזהיר הקב"ה על חילול השבת מחלליה מות יומת בעולם הזה ובעולם הבא. אנשים רואים טלוויזיה בשבת השם ירחם, כמה יודעים דיני בורר? דיני מלבן? ליט מלאכות האסורות בשבת? מה זה העיקר? לא נוסע לא מעשן? אם לא לומדים אין נדע? והחכמה מאין תמצא? אז רבותיי צריך לעשות תפנית, לא לפחד, להגיד טעיתי, רצתי עם ההמון, לא ידעתי למה רצתי, הריצה עד עכשיו הייתה מיותרת. לעצור, להתחיל. לקחת את החיים ברצינות, שהחיים לא ייקחו אתכם אח"כ. חייבים לקום ולהתחיל ללמוד לא תהיו מופתעים אח"כ

בעולם העליון. לא צחוק. ותדעו לכם שהיום הדינים הרבה יותר קשים מדורות קודמים, היום הדין כבר שונה בשמים, היום לא דנים לפי דין תורה כמו שכתוב. כך כתוב בספרים הקדושים היום, דנים אחרת. היום מחמירים על עבירות קטנות של מוקצה אפילו כחילול שבת ממש. מדוע? משום שהשם ירחם בעוונותינו הרבים היום יש מרד במלכות שמים, הממשלה מורדת במלכות שמים היא אומרת שמותר לחלל שבת, השם אמר: אסור! הממשלה אומרת שמותר לחלל שבת. ואם אני מצביע בעד הממשלה הזאת, שלוחו של האדם כמותו, והיינו אנחנו שותפים חס ושלום במרד במלכות שמים. כבר הדין שיש מרד שונה, להבדיל בגדה שהכל מתנהל תקין מענישים כל אדם עפ"י עבירה שעשה, וברגע שיש מרד של האוכלוסייה עושים עוצר. תינוק אפילו יוציא את הראש - יתיוזו לו אותו. בשעת עוצר כל מי שמוציא רגל, ראש, דמו בראשו. זהו. זה דין של מרד. כבר הדינים משתנים, לא מתייחסים לאוכלוסייה אותו דבר. כשיש מרד במלכות שמים הדינים כבר לא אותם דינים כמו שהיו צריכים להתנהג בימים רגילים, לכן על עבירות קלות צריך להיזהר כאילו עוברים על דאורייתא ממש אפילו על רבנן אז על תתפלאו צריך לדעת, אם האדם לא קם ולומד - קשה אח"כ. [המשך בשבוע הבא...]

מתוך הרצאותיו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בשנת 1990 (לערך)
לשמיעת שיעורים והרצאות
חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787

להצלחה בעסקים
בן ציון בן חנה
לעילוי נשמת
אליס בת פרלח

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
איבון ספינוי בת פרידה,
חיים בן ברכה
שולה בת חנה

לעילוי נשמת
שרה בת רבקה
דוד בן רבקה
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלוטט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה
שרון

לרפואה שלמה
מהרה
תמר בת שלמה